

Její následující večer měl zcela odlišnou podobu. Celé odpoledne se snažila vyrovnat s nahromaděnými úkoly pro sekretářku a svým vztekem plynoucím z vědomí, že je jí pro tuhle práci poskoka zatraceně škoda. Jestli jí to pořádně nezaplátí, tak se na to vážně vybodne. Pak šla z bláta do louže, čili na čajík do Annina bistra. Úžasné. Hlavou jí proběhla rozpustilá fantazie, jaké by to asi bylo, kdyby na otázku, jak se na tom výletě měla, odpověděla pravdivě a podrobně. Jak celou tu společnost sledovala, nikdo ze společného čajování nebyl zrovna odvázaný. Všichni působili tak přirozeně, že si tam připadala jako na srazu marionet.

Nakonec odtud zmizela rychlostí blesku, aby stihla domluvené rande s Pastorkem. Nikolaj líným krokem doprovázel ke dveřím Michala a Medvídek se právě zapovídal s Annou na účetnická témata. Takže nikoho ani nenapadne, aby ji odvezl na předměstí, a ona musí chytit autobus. Stihla ho jen tak tak. Byla doma pět minut, když v jejich vytlučené ulici zastavil černý mercedes. Napřed vystoupil Jakub, který Johanovi pomohl ven a dovedl ho k její brance. Mara otevřela dveře dřívě, než stihli zazvonit. Pastorek ji objal a přiložil si prst na ústa. Tohle bylo divnější než divné. Vzala ho za ruku a vedla do domu. Následoval ji nejistými kroky a pak zakopl hned o první práh. Aha, všechno mu budu muset říkat, uvědomila si. Bože, o čem tohle bude, zatajila povzdech a snažila se připadnout na způsob, jak nejlíp reagovat na Johanův pokus o námluvy. Škoda, zalitovala, že do toho šlápne a pravděpodobně to hezké kamarádství mezi nimi nadobro pokazí. Uměl se sice vždycky, když mu na tom záleželo, chovat s citem pro míru, což by v té chvíli snad opravňovalo k mírnému optimismu, jenomže nedokázala odhadnout, co s ním provedla hrozná a zřejmě nezvratná skutečnost, že přišel o zrak. Vždyť Karolina jí jasně říkala, že mu hrabe, a ona se o tom posledně přesvědčila dokonce osobně.

„Jakube,“ pokynul svému asistentovi, který za ním nesl jakousi brašnu. Ten zopakoval Johanovo gesto vybízející k mlčení. Zbláznili se? Kuba právě prohlížel její kuchyň způsobem, jaký znala ze špionážních filmů a detektivek.

„Dal bych si čaj,“ pronesl Johan nahlas.

„Dobře,“ přikývla a začala jej připravovat. Není nad uvolněný, duchaplný rozhovor, ušklíbala se.

Jakub se vrátil do kuchyně. „Teď už je to tady čisté,“ konstatoval. Obrátil se k telefonu se záznamníkem, načež se v nich chvíli rýpal.

„Mobil,“ natáhl k ní dlaň. Jen houšť, komentovala jeho počínání v duchu a přišoupla mu přístroj po stolní desce. Ze šálků na kredenci už stoupala voňavá pára, když hodil na stůl několik malých předmětů. „Tady byla taky jedna,“ oznámil krátce. Mara na to vyřeštila oči. Už otvírala pusku k otázce, ale on ji rychle zarazil. Popadl ty věcičky a nesl z domu na zahradu, kde je strčil do sudu na dešťovou vodu, který stál pod okapem. Pak zmizel v její pracovně i s mobilem. Viděla jej dveřmi, jak si s ním hraje pod lampou u jejího pracovního stolu.

„Dobrý, teď už můžem mluvit,“ oznámil najednou Johan úplně normálním způsobem.

„Tak mi snad napřed vysvětlí, co tenhle tyjáter znamená,“ vyzvala ho, pořád ještě vyvedená z míry.

Odpověděl jí konverzačním tónem, jakoby nic. „Odposlech, srdéčko. Vím, žes ho tu měla, protože jsem ti ho tady před časem sám nechal nainstalovat. Jenom jsem už nevěděl, kam ho přesně dali. Kuba si teď ještě trochu popovídá s tvým mobilem.“

Maře poklesla čelist: „Můžeš mi, proboha, říct, proč jsi mi sem něco takového dával?“

„Občas se u tebe schází zajímavá chasa,“ usmál se svým neodolatelným dravčím úsměvem. „Nikdy není špatné sbírat o lidech informace do foroty, nevíš, kdy se ti k čemu můžou hodit. Prozíravost se vždycky vyplácí.“

Vztekem neviděla. Tenhle prohnáný sígr se vlomil do jejího nejintimnějšího soukromí, do jejího domu, kde toho tolik prožila a kde se včera milovala s Tomášem.

„Tak doufám, že ses dobře bavil,“ vypadla z ní jakási automatická replika. Ještě nikdo ji neurazil ani nezneužil tak, jako tenhle *kamarád*, vířilo jí v hlavě. Bože, jaká já jsem kráva naivní. Pocítila ten známý nával nenávisti a opovržení

jako vlnu, která ji zalila od hlavy až k patě. Vždy ty pocity obracela proti sobě, jako vlastní tečku za vším hnusem, který od mužských většinou v závěru čehokoli inkasovala.

„Já ani ne. Na to mám svoje lidi. Jenom, když bylo něco extra zajímavého,“ odvětil svým monotónním, trochu znuděným hlasem.

Naráz jako by v ní cosi prasklo, až vyletěla sinavě modrá jiskra. V tu chvíli ucítila akutní potřebu Pastorkovi co nejcitelněji ublížit. Ne sobě, ale jemu, kterému to přece po právu patřilo. Vrhout se na něj a rozmlátit ten jeho blazeovaný ksicht tak, až by ho doma nepoznali, parchanta hnusného.

„Jak já tebou pohrdám, ty zmetku. Kdybys nebyl jenom ubohý, politováníhodný mrzák, dala bych ti pár facek,“ zasyčela vztekle.

„Hmm,“ zabručel tiše a odmlčel se, záhadně zahloubaný sám do sebe.

„Karolina o tomhle tvém svinstvu ví?“ zeptala se naráz.

„Bože, děvče, ty jsi tak prostoduchá. Člověk by řekl, že už bys při všech svých zkušenostech nemusela být tak pitomá,“ protáhl s povzdechem. Pak najednou dodal: „Dal jsem to pryč, protože teď už svoje věci nemůžu mít pod kontrolou tak, jako jsem mívával dřív. Až se přestaneš hloupě vztekat, třeba ti to dojde.“

Ale ona v té chvíli na žádné přemýšlení neměla. Šok z toho, co se právě dozvěděla, na ni teprve začal doléhat a celou ji nezvladatelně roztřásal.

„Seber se,“ napomenul ji tiše, jako by to vycítil.

„Chci, abys odtud okamžitě vypadl, Johane. Běž pryč a už sem za mnou nikdy, ale opravdu nikdy nechoď. Tohle je na mně příliš,“ vyzvala ho, když byla znovu mocna slova.

Místo toho se k ní otočil a chytil ji za ruku. Jemně, ale tak, aby se mu nemohla vykroutit. „Nepřišel jsem proto, abych se nechal vyhazovat,“ ujistil ji chladně. „Neplet' si mě s těmi svými šamstry. Nejsem ani ten ruský krasoduch ani ten srandovní buran, co jsi z něho momentálně tak unešená.“

Otevřela pusu a zase ji zavřela. Škubala uvězněnou rukou, ale marně. Znovu ji zalila vlna prudké nenávisti, ale když opadla, zůstal mnohem realističtější pocit, čistá bezmoc. Pastorek byl skoro dvoumetrový a jistě aspoň devadesátikilový a teď ji, slepý nebo ne, držel pevně v hrsti. „Proč jsi teda přišel?“ zakňourala nakonec, po několika dalších marných pokusech o osvobození z jeho železného stisku.

„Konečně padla ta logická a nezbytná otázka, kotě,“ otočil se tmavými skly brýlí přímo k ní. „Už jsem skoro nedoufal, že se tam dostanem. Tak tedy, jsem tady, protože jsem tě přišel prosit o pomoc.“

Jenom jí nad tou drzostí poklesla čelist.

„Teď se určitě zeptáš, proč bys měla pomáhat zasranému darebákovi, jako jsem já.“ Znělo to skoro pobaveně.

„Lépe bych to skutečně nevystihla,“ potvrdila upřímně.

„Odpovím ti,“ odmíchl se. „Protože ti velmi záleží na zdraví toho tvého vidláka. Nepřála by sis přece, aby ten valašský chlapec přišel k nějaké zásadní zdravotní újmě, k níž se dá na tom konci, kde samotinký přebývá, tak lehce přijít. Je to tam hodně ošklivá, nezdravá končina, až by z toho slabší nátura mohla propadnout sebevražedným myšlenkám. A pokud je ten, kdo tam bydlí, náhodou zdravý a vůči sebevraždění odolný, nemá ještě ani náhodou vyhráno. Víš ty vůbec, jaké živly se do těch míst stahují? Squatteři, feťáci, holé lebky. Ti například dokážou těmi svými řetězy, nebo co to mají, ubít chlapa k smrti, než bys řekla švec. To jenom tak namátkou. Každou chvilku se tam něco krvavého semele a dokaž pak těm darebákům něco. Je strašně těžké, skoro nemožné dobrat se nějaké spravedlnosti a to ti říkám ne jako tvůj dobrý kamarád, ale jako advokát. A i kdyby ses nakrásně dobrala, co už z toho, když je na všechno stejně pozdě. Tak co, předložil jsem ti dost přesvědčivý důvod k loajální spolupráci se mnou?“

Měla naráz velké problémy s nádechem a před očima jí tančily černé mžítky.

„Jen se mi tu nesesyp, má milá,“ napomenul ji. „Přece víš celý ten čas, že se nekamarádíš zrovna s jehňátkem, ne? Tak mi neměj za zlé, že jsem to, co jsem. A teď zkrátka potřebuju naprosto nutně získat pomoc, protože kromě Jakuba, který pro mě dnes a denně riskuje život, nikoho nemám. Nikoho, komu bych mohl jen zbla věřit.“

Jakub, pomyslela si. Jasně. Milující, trpělivý, bezmezně oddaný, čtyřprocentní Jakub. Jaká tragédie, zamilovat se do prevíta, jako je Johan. Navíc, co se sexuálních preferencí týče, jednoznačně vyhraněného. Ale tohle si přece nemůže dát jen tak líbit. Nenechá se tu sprostě vydírat a rozhodně nedovolí, aby ten mizera něco provedl Tomášovi. A naštěstí mu má kým pohrozit.

„Karolina...“ vypálila. „Řeknu jí to na tebe, ty hajzle jeden křivý!“

Johan se nečekaně rozesmál a v tom hlasitém smíchu, který se nedal zarazit, jako by zaznívaly tóny čirého šílenství. Jestli tady dostane záchvat, vrazím mu facku. S velkou chutí, říkala si. Už to málem udělala, ale v tom svúj řehot uřal, jako by otočil vypínačem. „Karolina,“ zasyčel, po smíchu už ani stopa. „Tvoje obdivovaná přítelkyně a moje velmi, opravdu velmi drahá macecha. Nic o ní

nevíš, děvče zlaté, ani to nejmenší. Ty zřejmě vůbec nemáš pojem o tom, co je tvoje milá kamarádka zač. A já to tuším jenom o málo víc, navzdory tomu, jak nevšedně blízký jsem jí byl. Ale něco jsem občas zahlédl, když tu ještě byla ta šance, a mívám z těch vzpomínek dodnes noční můry. Poslouchej mě teď jako ještě nikdy nikoho. Dávej si na ni dobrý pozor, je rychlá a jedovatá jako kobra. A právě tak nemilosrdná. Střež se říkat jí cokoli, co je pro tebe sebemeně důležité, a chraň se, aby poznala, že jí něco tajíš. Karolina. Ty blázne naivní.“

Mara polkla naprázdno. Byla ráda, že sedí, protože se jí prudce točila hlava. „A co bys teda vlastně potřeboval ode mě?“ zeptala se tedy, i když to jí samotné znělo absurdně.

„To mám vcelku srovnané, protože jsem měl čas si to promyslet,“ sdělil jí bez okolků. „Poslouchej mě, holka. Ta dobrá věc je, že macecha měla jaksi v plánu, abys přebrala část její péče o moji osobu. Nemohla sis nakonec nevšimnout, jak vytrvale tě do té role v poslední době manévruje. Chce, abys obstarala trochu obveselení pro chlapa, který už ji nebaví tolik co dřív, aby se ona sama mohla věnovat zajímavějším a perspektivnějším záležitostem. Přitom si nad všemi věcmi ponechává dokonalou kontrolu, protože ty, moje milá, jí vyslepičíš i to, co sama nevíš. Předstírejme tedy, že jí ten plán vyšel. Za prvé, můžeme se pak relativně volně scházet, aniž by to vzbudilo nějaké podezření, a pak, nejspíš tím zachráníš toho svého venkovana podruhé. Vždyť nenadálá neštěstí nečíhají jenom na zpustlých průmyslových předměstích, ta se člověku mohou přinatrefit doslova kdekoli. Takže, pokud budeš rozumná a opatrná, tak to ten tvůj kohoutek pohodově zvládne mezi Skyllou a Charybdou, ani si nepocuchá peří.“
